

TỤC GÁI ANH - HÙNG

Tiếp theo chuyện Gái Anh-hùng
CUỐN 25 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 1 XU
ĐÃ CÓ :

TỤC THẮT-KIỂM DIỄN-NGHĨA SỐ 3

In và bán tại Nhật-Nam Ha noi

Quan Khâm-sai xem xong liền gọi hai họ Âu và bọn Đường-chấn - thanh vào nói cho biết, mọi người đều vui mừng tạ ân.

Bỗng tiếp được tin báo tiếp ở dinh quân nói rằng đường ngầm đã đào suốt rồi, xin mau đến dinh quân để cắt đặt việc đánh phá sơn-trại.

An-Khâm-sai tiếp được tin ấy, lập tức sai thu-xếp hành lý cùng hai anh em họ Âu, bọn Đường-chấn-thanh năm người và Chủ-chất-quan, Triệu - bằng, Lục-vũ - sinh Phùng-thiết-kiên tất cả là chín người, từ biệt Đặng-cửu-công ra đi, đi luôn cả ngày lẫn đêm, trong có ba ngày đã đi đến dưới núi Thiên-mục.

21 1834

HỒI THỨ 22

*Phá trại giặc, trượng-phu thẳng trận,
Giúp sức chồng, nữ-tướng luyện-binh.*

Lại nói chuyện quan Khâm-sai đi luôn ba ngày đêm, khi gần đến, cho tin báo trước, Điền - tổng-binh cùng các tướng đi ra tân ngoài dinh để đón tiếp. Quan Khâm-sai đi ngay vào trong dinh, Điền Tổng-binh liền đem Điền công-tử vào yết-kiến. Quan Khâm-sai nhìn xem thấy công-tử tướng-mạo đường-đường và hỏi chuyện biết là người có tài kiêm văn-võ, lấy làm kinh-trọng lắm.

Hôm sau truyền các tướng đến trước trưởng để nghe lệnh, quan Khâm-sai nói :
Lần này phá giặc là theo đường hầm để tiến quân vào, chia làm hai đội, đội đầu tiến lên núi, đội thứ hai theo sau tiến vào để tiếp-ứng cho đội đầu, phải giữ bí-mật, không được làm rầm-rĩ lên, mang theo các đồ hỏa công, và lương khô, định rõ thời giờ, cứ đến đêm, hễ thấy lúc nào đội quân

dăng trước liền đến đánh núi, thì quân ở trong động liền đốt lửa kéo lên núi, khiến cho quân giặc giữ đăng nọ hồng đăng kia, giở tay không kịp, nhưng những ai chịu đi làm đội đầu bây giờ?

Quan Khâm-sai nói vừa dứt lời, liền có bọn Hần-mông, Đường chấn-thanh, Viên-thanh-vạn, Tưởng-hòa, Tề-minh, Hứa-viên sáu người cùng quỳ xuống bẩm rằng:

Bọn sáu người chúng tôi, xin làm đội đầu.

Quan Khâm-sai y lời xin cho đi, rồi bọn Hách, Chu, Tạ, Hàn, Lục, Chủ sáu người xin làm đội thứ hai. Quan Khâm-sai cũng y như lời xin, rồi bọn Phùng-thiết-kiên, Triệu-bằng cùng hai Âu và Điền công-tử xin đánh đăng trước núi. Cài-dặt xong, lại hạ lệnh mỗi đội lựa lấy sáu trăm quân đội đánh núi, thì chỉ cần hư-trương thanh-thế đốt lửa và reo rầm lên mà thôi không nên xông vào, chỉ hại quân lính mà không ích gì, chờ bao giờ cửa hang mở ra, bấy giờ hãy kéo lên, chẹn đường không cho quân

giặc trốn, còn như bọn lương dân ở trên núi, thì tất chúng nó phải kéo ra nghênh-tiếp, chớ có giết càn.

Các tướng vâng lệnh lui ra, cố quân-sư liền đốt hương bói một quẻ chọn định đến giờ thìn hôm sau thì tiến binh.

Lại nói truyện tên đầu giặc trên núi ấy là Tống-vạn-siêu, cây trên núi có nhiều lương-thảo và thế núi hiểm-trở, chắc là quan-quân không thể nào đánh được, cứ để cho vây mãi, chớ khi nào mỗi-một, sẽ kéo xuống đánh một trận thì thế nào quan-quân cũng bị thua. Thủ-hạ của nó chỉ có hơn chín trăm lâu-la, còn hơn hai nghìn giai-gái, đều là thổ-dân ở trong núi, chứ không phải là bọn cường-đạo. Tống-vạn-siêu có hai người anh em kết-nghĩa là Lại-dại và Hoàng-tam, ba người cùng lần-lượt đốc-xuất quân lâu-la canh-giữ cửa núi, chắc là muôn phần không sai một, không ngờ An-Khâm-sai lại đào đường hầm thẳng vào hang mắt-trâu. Một hôm Tống-vạn-siêu làm

tiệc ăn mừng Sinh-nhật, giết lợn mổ dê cho bọn đầu-mục và bọn lâu-la đều được ăn-uống no say. Ngờ đâu chính lúc bọn giặc kẻ nào kẻ nấy đang say mềm ra, thì chính là lúc quan-quân đang lũ-lượt do đường hầm mà len vào.

Khi hai đội quan-quân đã vào hết cả trong động Mắt-trâu rồi, cùng nhau nắp kín ở đó, chờ đến đêm tối, bỗng nghe thấy tiếng pháo, hiệu, cùng kéo lên trên núi, đốt lửa làm hiệu cho đội quân ở đằng trước núi kéo vào.

Bấy giờ quân giặc vẫn cất một bọn canh giữ cửa núi, nhưng cũng đều say rượu cả, trông lên trên thấy lửa cháy và có nhiều binh mã đi lại rầm-rập, hoảng sợ quá, trông xuống bên dưới cũng có nhiều binh-mã kéo lên không kịp lâu đã gõ xuống, cùng nhau tìm đường trốn chạy. Chỉ một lát quan quân hai mặt đều kéo lên cả trên núi rồi, tiếng reo hò ầm ầm như sấm vang. Tống-vạn-Siêu, Lại-Đại và Hoàng-Tam bấy giờ ở trong sơn-trại,

được tin báo, dầu còn say rượu chưa tỉnh nhưng cũng vội vàng cầm binh-khí chạy ra đối-dịch. Vừa ra đến cửa trại thì gặp ngay bốn Hầu-mông sáu người ở đội dầu kéo vào, không cần phải đánh nhau nhiều chỉ một lát, là bắt được cả ba tên cừ-khôi ấy. Quan quân lại cùng nhau xông vào nội-trại không ai dám đối-dịch, chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc xin tha mạng. Khi bắt hết được đồ-đảng của Quân giặc rồi, thì giờ vừa sáng, quan quân liền ra ngoài cửa núi, bỏ hết những đồng đá tảng, gỗ khúc ra, dọn sạch đường núi để đón quan Khâm-sai lên.

Quan Khâm-sai lên đến nơi liền truyền lệnh phạm những lương-dân cứ yêu lòng không can chi mà sợ, ta nay chỉ phái người tra xét ở trên núi này có bao nhiêu nhân-dân, quyết không bắt tội ai cả, vậy ai ở đâu cứ ở đấy, cùng nhau yên phận làm ăn.

Bọn lương-dân đều vui mừng đưa nhau ra về, quan Khâm sai liền đi vào trong sơn-trại, trước hết truyền lệnh cho giải ba tên cừ-khôi

và o. An-khâm-sai truyền hỏi lấy khẩu-cung của chúng rồi lựa cử một viên tuần-kiêm, một viên bảo-tổng và hai trăm quân, đóng chặn giữ ở núi ấy, rồi kéo quân về tỉnh thành.

Tại tỉnh thành lúc ấy được tin quan Khâm-sai đã phá tan được bọn giặc ở núi Thiên-mục rồi, quan Tuần-phủ liền cùng các quan viên kéo nhau ra ngoài thành để đón quan Khâm-sai, và khao - thưởng quan quân, Khi quan Khâm-sai đã về tới nơi, quan Tuần-phủ vào bái-yết, hết sức ngợi khen là có công to, rồi đây sẽ được về triều làm tướng, nhưng An Khâm-sai tỏ ý nhún nhường mà nói rằng :

Lần này phá tan được quân giặc đều là nhờ có các tướng cùng lòng hết sức, và nhờ được bọn hàng-tướng bày mưu lập kế cho, chứ tôi đây có công gì mà đáng kể. Chỉ có việc trong bọn cường-khẩu có ba tên cừ-khôi nhưng kẻ tông-phạm cũng không ít, nếu giết cả thì không khỏi thương-sinh, nếu tha cả thì lại thành ra nhu-nhược quá, bọn ấy lại không sợ nữa, vậy

xuất cây quan lớn đem tài-cao xét-xử, sao cho được lưỡng-toàn, rồi sẽ lâu vào triều-đình.

Quan Tuần-phủ vâng lời, rồi đón quan Khâm-sai vào ở nhà công-quán và thu xếp các phòng để cho các tùy-tướng ở.

Nói về Hà-ngọc-Phượng khi đến Đặng-gia-Trang, Cửu-công mang vợ con, cùng bà mẹ và Trần-cô Nương vội-vàng chạy ra đón. Ngọc-Phượng xuống ngựa trước hết vái chào Cửu công mà nói rằng :

Kẻ đệ-tử này không ngờ hôm nay lại còn được trông thấy ân-sư.

Nói rồi chào hỏi mọi người, Chủ-dại-nương mời vào trong nhà ngồi. Hai vợ họ Âu đưa nhau vào bái-kiến, Ngọc-Phượng không biết là ai. Chủ-dại-Nương liền đứng lên giới-thiệu cho biết và nói hai người con gái là Thủy-tiên, Hải-thiềm đều đã nhận mình làm mẹ nuôi.

Ngọc-Phượng nhìn kỹ hai người con gái ấy dung-nhan có vẻ tuyệt-trần, lại kiêm có

oai-phong, biết ngay là người có võ-nghe. Hai người con gái ấy cũng liếc mắt nhìn Hà-phượng thật là một bức tiên-Lữ giáng trần, rất lấy làm kính trọng, liền quì xuống mà nói rằng :

Thưa phu-nhân, chị em tôi lâu nay vẫn nghe tiếng phu-nhân là bậc thánh-hiền trong nữ-giới, ngờ đâu ngày nay lại được bái-kiến dung-nghi, nếu phu-nhân không hiềm chị em tôi là kẻ ngu-hèn, chị em tôi tình nguyện làm một kẻ thị-lì, để được sớm chiều theo hầu bên cạnh, thì còn gì vinh-hạnh cho bằng .

Ngọc-phượng vội đứng lên dắt dây mà nói rằng :

Nếu hai tiểu-thư đã là con nuôi của chị ta đây, thì khi nào ta lại dám dãi lá kẻ tỷ-nữ, muốn cho được tỏ lòng thân-mật, chỉ bằng tiểu-thư nhận ngay ta làm thầy, rồi ta sẽ chuyển bảo võ-nghe cho, nếu sau này việc có cần ra, sẽ cùng ta đi đến dinh quân giúp sức cho quan quân dẹp tan quân giặc, vậy chẳng hay hai tiểu-thư ý nghĩ như thế nào?

Thủy-tiên và Hải-thiềm nghe nói mừng quá, vội vàng cùng sụp xuống lạy tạ và nói rằng:

Kính lạy tôn-sư, hai đệ-tử này xin kính theo như lời dạy.

Bấy giờ Hà-ngọc-Phượng mới hỏi thăm quan Khâm-sai đi đến đại-doanh hôm nào, và có thư-từ gì về không? Cửu-công nói:

Quan Khâm-sai mới đi độ vài hôm nay, nghe nói đường hầm đã đào thông, phen này quan Khâm-sai nhất định dẹp tan bọn giặc ở núi Thiên-mục, chẳng mấy ngày nữa sẽ có tin hay gửi về.

Mấy hôm sau Hách-lăng - cô là con gái Hách-vũ, Tạ-quỳnh-hoa là con gái Tạ - tiêu nghe tiếng Hà-phu-nhân đến cũng xin vào yết-kiến. Ngọc-phượng cũng nhận làm đồ-dệ, rồi lấy cái đàn-cung ra, giao cho bốn người hàng ngày diễn-tập, để dùng về mai sau. Bốn người diễn-tập luôn trong mấy ngày thì Tạ-quỳnh-Hoa bắn tài được như Ngọc-phượng, thứ đến Thủy-tiên, Hải - thiềm, rồi thứ đến Lăng-cô, đều nghiêm-nhiên là bốn tay nữ-tướng rất giỏi.

HỒI THỨ 23

*Hà-ngọc-Phượng dạy tập võ-nghệ,
Chử-dại-Nương nhắc lại chuyện xưa.*

Lại nói chuyện Hà-ngọc Phượng ở Đặng-gia-Trang thu bốn người con gái là Thủy-tiên, Hải-thiêm, Tạ-quỳnh-Hoa, Hách-lăng-Cô làm đồ-đệ, lúc nhàn rỗi dạy bốn người học thêm võ-nghệ. Một hôm đang mang tin tức của quan Khâm-sai, bỗng thấy Đặng-cửu-Công cười hì hì, tay cầm một bức thư đi vào đưa cho và nói rằng :

Đây, thư của quan Khâm-sai gửi về cho tôi đây, xin đưa để phu-nhân xem.

Ngọc-phượng đón lấy, mở ra xem, thấy thư viết như sau này :

« Xa-cách tôn-nhan, lại gần một tháng rồi, vậy xin kính-chúc Lão-Bá ngày thêm cường kiện, dếp gai gây chúc, tháng ngày vui thú chốn Lâm-toàn, tiêu-diệt sẽ được vui mừng lắm. Tiêu-diệt từ sau đến dinh quân, mọi việc đều được như ý cả, lại kiêm có Cổ-lăng-sơn khéo lập-kế bày mưu, các tướng đều hết lòng ra sức, bọn giặc ở núi Thiên-mục, hiện đã

đẹp tan, nhân-dân ở phủ Kỳ châu từ nay đều được yên-ôn. Hiện tiễn-diệt lại kéo quân sang ngay núi Bạch-tượng, vậy xin phiến Lão-bá hãy cho tiện-quyển lưu lại ở Bửu trang, đợi bao giờ đẹp tan Sơn-khẩu bắt được hung-lăng, sẽ định kỳ về tỉnh. Còn như tiện-nội là Ngọc-phượng nghe đâu đã ở Kinh-sư ra đi, chắc đã đến Quý-phủ rồi, vậy xin Lão-bá nói cho biết rằng, hiện bây giờ không cần phải đến dinh quân, hễ sau này lúc nào có sự cần dùng sẽ xin viết thư về gọi.»

« Tiễn-diệt An-Ký bái ».

Hà-ngọc-Phượng xem xong, mỉm cười mà nói rằng :

Nếu vậy đồ-dệ xin hãy cứ lưu ở đây, để luyện-lập võ-nghệ càng hay lắm.

Ngọc-Phượng nói rồi, ngảnh lại bảo bốn người đồ-dệ rằng :

Ta có đem theo con lừa đen đến đây, con lừa ấy trước kia ta dùng dong đuôi ở những nơi núi hiểm rừng sâu, vậy hôm nay nhân được rồi nhân, ta lại muốn dùng đến, một là để dạo thăm những nơi phong-cảnh cũ, hai

là xem sức nó còn được như trước nữa không ?

Tạ quỳnh-hoa nói :

Hôm nay khí-giờ không tốt, xin tôn-sư hãy hoãn lại đến hôm sau.

Thủy-tiên nói :

Nếu tôn-sư muốn đi giải buồn, chi bằng ra chơi giáo-trường, ngâm xem phong-cảnh cũng vui, và để coi đồ-dệ chúng tôi diễn-tập.

Ngọc-Phượng nghe lời, rồi cùng đi ra giáo-trường. Khi gần đến nơi, nghe ở trong có tiếng nói cười, nhìn xem thì là bọn Bích-đại-Nương, Bích-nhị-Nương, Hải-thiềm, Lăng-Cô và con liễu-hàn Lục-hương, cùng hai người thiếp của Tạ-tiên, là Song-phúc, Song-thọ, người thiếp của Hách-vũ là Phùng-hoán-thư đang cùng nhau múa kiếm đánh gươm, thấy Ngọc-phượng đến đều tan chạy cả, Ngọc-phượng vừa cười vừa gọi rằng :

À, thế ra các người cũng đều biết võ cả, vậy ở cả đây, mỗi người múa một vài bài cho ta coi nào . . .

Mọi người phải vâng lời, cứ nhường nhau
mã, rồi Song-phúc đi ra trước rút thanh bảo-
kiếm mà múa một hồi lâu, Ngọc-phượng cười
mà nói rằng :

Tuy sức còn kém, nhưng cũng đã đúng
phép lắm.

Rồi đến con liễu-hoàn Lục-hương cầm thanh
kiếm múa vung lên. Ngọc-phượng cười lên
sảng-xác mà nói rằng :

Con này chưa biết múa, chỉ chém củi được,
chứ chưa chém người được.

Lục-hương lui ra, Song-thọ liền phăm phăm
chạy vào, rút thanh kiếm ở giá mà múa, thoắt
bên nọ, thoắt bên kia, chỉ nghe thấy tiếng kêu
vùn-vụt mà không trông thấy thân kiếm đâu.
Múa một hồi lâu, rồi cầm kiếm đứng im
chăm chăm, mặt không đỏ, miệng không thở,
tóc không rối, quần áo không xộc-xệch. Ngọc-
phượng lấy làm lạ mà hỏi rằng :

Lạ thật ! Người học người nào mà được
giỏi như thế ? thực là đáng khen.

Song-thọ chỉ cười mà không nói gì, Lãng-

Cô nói :

Thưa tôn-sư, chị Quỳnh-Hoa tôi kiếm pháp rất giỏi, chắc là cô Song-thọ học chị ấy thì Phải.

Song-thọ nói :

Thưa phu-nhân chính thực Quỳnh-Hoa dạy tôi học đó, tôi học luôn trong hai năm giờ.

Ngọc-phượng gật đầu, sai người về mời bà mợ. Chủ-đại-Nương và Trân-cô-Nương ra xem thi võ, gọi Thủy-tiên và Hải-thiềm vào múa kiếm đôi với nhau, và nói rằng :

Kiểm pháp của hai người, cùng thuần-thục như là Song-thọ, nhưng đều là bàng-môn không phải là chính-truyền, để rồi ta sẽ dạy cho các người biết.

Thủy-tiên và Hải-thiềm đều vui mừng. Độ một lát nữa, Ngọc-phượng đang xem Quỳnh-Hoa múa gươm, bỗng thấy bà mợ cùng Trân-cô-Nương mang nhiều các đồ vật khuyển-thưởng là : một đôi xuyên bạc, bốn cái khăn thêu, bốn cái nhẫn vàng, hai đôi châu-hoa,

vải cuốn gấm đoạn, một cái trâm vàng. Ngọc-phượng liền chia làm ba cuộc thi, trước thi sức thứ thi bắn, thứ nữa thi cung đao, người nào thắng sẽ được thưởng, người nào thua sẽ phạt một chén rượu to. Định xong, liền đi ra cái chái tây, thấy có hai cái lan can bằng đá, mỗi cái nặng chừng bốn trăm cân, liền cặp vào nách, mỗi bên một cái, chạy về đặt ở giữa giáo-trường, mọi người đều lắc đầu lè lười, phục phu-nhân là có sức khỏe hơn người, bà mợ liền nói rằng :

Phu-nhân còn khỏe hơn nữa kia, nghe nói khi xưa ở cửa hàng Duyệt-lai một viên đá to, bốn năm người đàn ông lực-lượng xúm vào khiêng lên không nổi, vậy mà phu-nhân chỉ sẽ lấy tay nâng lấy rồi mang đi mang lại đến mấy vòng.

CỤ AN-NHÂN ĐÃ RA

XEM MẠCH CẮT THUỐC RẤT GIỎI

Chưa đâu đều khỏi cả không giám nói sai
Tại hiệu thuốc Nhật-Nam 102 hàng Gai Hanoi